

“ ”

Gedachten zijn geen feiten

Over – leven met psychische problematiek

Geschreven door Eline P.

Bronvermelding:

De Vigan, D.(2015), *Dagen zonder honger*. Amsterdam:
de Geus

Justine, Cuny, M.T.(2008), *De ochtend waarop ik besloot
niet meer te eten*. Amsterdam: Boekerij

Anderson, L.H.(2010), *Wintermeisjes*. Amsterdam :
Moon

Schrijver: Eline P.

Coverontwerp: Eline P.

ISBN: 9789463981170

© <Eline P.>

Inhoudsopgave

INLEIDING	7
<i>De zee van het leven</i>	<i>9</i>
MIJN VERLEDEN.....	13
2013	17
SHOPPEN BIJ DE VROUWENCOLLECTIE: MEI 2013	19
DE OMSLAG: SEPTEMBER 2013.....	21
<i>De Angst</i>	<i>24</i>
2014	27
DE EERSTE KRASSEN: JANUARI 2014	29
DE EERSTE OPNAME: AUGUSTUS 2014	35
HET DEMI LOVATO GEVECHT: OKTOBER 2014	39
OPNIEUW OPGENOMEN: DECEMBER 2014.....	43
<i>WAAROM? WIL JE WETEN WAAROM?</i>	<i>48</i>
2015	49
MET PIJN EEN NIEUW JAAR STARTEN.....	51
<i>Wat je zo vaak zegt</i>	<i>59</i>
HYGIËNE WORDT TEVEEL: FEBRUARI 2015	61
EEN MAAND VOL BESEF: APRIL 2015.....	63
<i>Je neemt alles van me af.....</i>	<i>64</i>
EEN NIEUW GROEPSGENOOTJE	71
PURE WANHOOP: MEI 2015	74
<i>Gevangen.....</i>	<i>75</i>
<i>Begrijp mij.....</i>	<i>79</i>
KAMER DELEN: 21 MEI 2015	81
VELE KLEINE DINGEN LEIDEN TOT EEN GROOT IETS	83
EVALUATIEGESPREK: 30 MEI 2015	85
<i>Tijd</i>	<i>86</i>
EEN AFSCHIEDSAANVAL: 11 JUNI 2015	88

<i>Ik wil het weten</i>	89
<i>Bedankt</i>	95
OP ONTSLAG: 18 JUNI 2015	97
HOME SWEET HOME	99
<i>Het valt me zwaar</i>	100
EEN NIEUW DOEL: OP KAMP GAAN	103
<i>Spijt</i>	109
ZOMER 2015	111
<i>Alleen</i>	113
DE START VAN EEN NIEUW SCHOOLJAAR: 2 SEPTEMBER 2015.....	115
<i>Zwart</i>	117
WEGGEZAKT IN DE ANOREXIA: WINTER 2015	119
<i>End the pain</i>	121
2016	123
DE START VAN EEN NIEUW HOOFDSTUK: JANUARI 2016	125
DE VIDEO: 11 FEBRUARI 2016.....	131
PROGRAMMA 2: 10 MAART 2016	135
DE EERSTE KEER FRIETJES.....	137
DE AGRESSIEREGULATIE THERAPIE: AR.....	139
RILATINE EN PSYCHOSES.....	143
TOT OOK DRINKEN TEVEEL WORDT... ..	145
<i>Vast</i>	148
PROBLEMEN MET MANNEN	150
HET VOORLAATSTE EVOLUTIEGESPREK.....	153
OPNIEUW OP ONTSLAG; 10 AUGUSTUS 2016	155
<i>Pijn in het leven</i>	157
WANNEER ALLES DONKER LIJKT: WINTER 2016.....	161
2017	FOUT! BLADWIJZER NIET GEDEFINIEERD.
NIEUWJAAR 2017	165
DE REIS NAAR AMERIKA: PAASVAKANTIE 2017.....	168
NA DE REIS: LENTE 2017	171
ZOMERVAKANTIE 2017	173
WILLEN WORDT MOETEN: AUGUSTUS 2017	179

INTENSIVE CARE: 23 – 24 AUGUSTUS 2017	185
CRISISOPNAME: 25 – 31 AUGUSTUS 2017	187
EEN NIEUWE KANS: SEPTEMBER 2017	189
<i>Verschil</i>	191
BEETJE BIJ BEETJE PAK IK MIJN LEVEN OP: WINTER 2017	193
MIJN EERSTE COMING OUT: DECEMBER 2017	194
<i>Verloren</i>	196
2018	201
TOT ALLES WEER MISLOOPT: JANUARI 2018	203
IK WEET HET ZEKER: FEBRUARI 2018	205
EEN ZWARTE STRIJD: MAART-APRIL 2018	207
CONCERT VAN DEMI LOVATO: 28 MEI 2018	210
EEN 'NIEUWE' PSYCHOLOGE: JUNI 2018	211
VELE LICHPUNTJES: ZOMER 2018.....	212
EEN NIEUWE START: SEPTEMBER 2018	215
HET ONGEVAL: 24 SEPTEMBER 2018	217
TERUGVALLEN IN DESTRUCTIE: HERFST 2018	221
<i>Overleven</i>	222
EEN HULPHOND: DECEMBER 2018.....	226
<i>Trauma</i>	227
HERINNERINGEN HALEN ME IN	232
2019	233
HET BEGIN VAN EEN NIEUW JAAR: 2019	235
DIKKE CRISIS IN M'N KOP: JANUARI 2019.....	237
IK ZIE JE GEZICHT WEER: 4 FEBRUARI 2019	238
WEEKENDWERKING: 9 FEBRUARI 2019	240
HERBELEVING IN KLAS: 12 FEBRUARI	242
AAN DE SLAG MET TRAUMA: MAART 2019	243
PUZZELSTUKJES VALLEN SAMEN	245
<i>Je bent er weer</i>	246
DE REIS NAAR ITALIË: PAASVAKANTIE	251
DAAR IS HIJ WEER: 13 JUNI 2019.....	255
ZOMERVAKANTIE: DEEL 1.....	259

BINNENLANDS KAMP: 5 – 9 AUGUSTUS	263
ZOMERVAKANTIE: DEEL 2	267
HET LAATSTE SCHOOLJAAR: SEPTEMBER 2019	269
<i>Niet humaan</i>	274
EEN NIEUWE CRISIS: OKTOBER 2019	278
WAT IS ER AAN DE HAND	279
GEEN SCHOOL VOOR MIJ: 1 – 20 OKTOBER	283
DOP BIJeenKOMSTEN	285
HERFSTVAKANTIE: 28 OKTOBER – 3 NOVEMBER	286
<i>Ik verhonger de pijn</i>	289
EEN WEEKJE THUIS: 11 – 17 NOVEMBER	295
WAT IS ER GEBEURD: TRAUMA	297
IK ONDERNEEM EINDELIJK ACTIE: NOVEMBER	302
DOOR MET HET GEWONE LEVEN: DECEMBER	305
AANRIJDING: 12 DECEMBER	309
BIJNA VAKANTIE: 16 – 20 DECEMBER	311
LIEVE KLEINE MEID	312
EINDE	315

Inleiding

De zee van het leven

Wanneer je aan de kustlijn staat,
te kijken naar het water
Word je meegesleurd
in het leven van later

De golven pakken je mee,
Naar de donkere zee
De zee van het leven zit vol anderen
die je telkens zullen willen veranderen

Je hebt niet genoeg kracht en kan de golven niet
weerstaan
die telkens zo hard tegen je slaan
Als de ene voorbij is, laat de ander je niet met rust
Zo wordt het vuur in je ogen langzaam geblust

De zee van het leven scheurt je uiteen en gooit je alle
kanten uit
de gedachte aan opgeven klinkt luid

Ik kan alleen niet weg, omgeven door ellende
In mijn hoofd is het een grote bende
Je gaat steeds kopje onder,
Dat je het al zo lang volhoudt, is een wonder
Zul je ooit terug boven komen en je weg vinden,
Of zul je je wonden blijven verbinden

(03/04/'15)

Dit gedicht vormt de rode draad door mijn verhaal. Ik heb het gedicht geschreven toen ik 13 jaar was en voor de tweede keer opgenomen was in de psychiatrische afdeling voor de jeugd. Het staat voor mij symbool voor de strijd die ik elke dag moet voeren. Een strijd tegen mezelf, mijn eigen gedachten en gevoelens. Een strijd die niet altijd even makkelijk is. Maar ook een strijd die ik tot de dag van vandaag al steeds heb gewonnen. Want zoals het spreekwoord zegt. Het is niet omdat je de veldslag hebt verloren dat je ook de strijd hebt verloren.

Maar laat ik mezelf even voorstellen. Ik ben Eline P., geboren op 13 augustus 2001.

In 2016 is bij mij de diagnose ‘ASS’ oftewel Autisme Spectrum Stoornis vastgesteld. Samen met de diagnose ADHD die ik al eerder kreeg, was dit een verklaring voor mijn moeilijkheden. Deze zijn er al zolang als ik me kan herinneren.

Dat is waar mijn boek over gaat. Het leven als jonge vrouw met autisme en de zoektocht naar erkenning.

Doorheen deze zoektocht heb ik vele tegenslagen te verduren gehad en deze wil ik graag met jullie delen.

Ik zal jullie meenemen doorheen mijn reis van inzichten en periodes. Daarom zal het boek ook niet volledig in chronologische volgorde staan. Ik ben namelijk nog maar net achter een aantal inzichten gekomen die dingen van jaren geleden kunnen verklaren.

Mijn verleden

Mijn verleden is voor mij nogal vaag, omdat ik me er heel veel niet van kan herinneren. Waardoor dit komt, is me nog niet helemaal duidelijk, maar ik heb intussen wel enkele vermoedens.

Als kind groeide ik op in ons gezin van vier personen. Mijn ouders, mijn broer en ik. Thuis is het niet altijd even gemakkelijk geweest voor mij. Ik neem de gevoelens van andere personen gemakkelijk over maar weet daardoor niet altijd wat mijn eigen gevoelens zijn en wat die van een ander zijn.

Als jong meisje in de lagere school ben ik enorm gepest geweest. Ik zei alles wat ik dacht, was zeer impulsief en was niet op mijn mondje gevallen. Dit werd niet in dank afgenomen door mijn klasgenoten en leerkrachten en ik kreeg regelmatig onder mijn voeten. Inmiddels was bekend dat ik ADHD had. Dit verklaarde wel het grootste deel van mijn 'gedragsproblemen'. Maar door deze diagnose werd ik nog meer gepest. Mijn leeftijdsgenoten konden me niet uitstaan en ik werd regelmatig nageroepen. Ze noemden me een gek, een mislukt kind, ik moest sterven, ik was het niet waard om te leven. Ze deden alsof ze mijn vrienden waren om me dan vervolgens dubbel zo hard te laten vallen. Ik voelde me anders, ik hoorde er niet bij. Langzaam begon ik te geloven wat ze zeiden. Ik was een slecht mens, ik moest sterven, moest afzien en verdiende het niet om liefde te voelen. Ze sloegen, schopten, wierpen stenen naar me, duwden me op de grond en sleurden me over de speelplaats, hielden me tegen de muur terwijl iemand

anders me schopte. Ze stonden met een groep van meer dan 10 kinderen rond me op de speelplaats en sloten me in, ze lachten met me, scholden me uit, riepen dat ik alles verpest en dat ik er niet mag zijn, ze kwamen steeds dichterbij en bleven roepen. De mensen die errond stonden keken gewoon toe en deden niets.

Zoals ik al eerder zei, herinner ik me niet zo veel meer van mijn kindertijd. Er zijn wel enkele momenten die ik heb onthouden. Zoals het volgende:

Ik was gewoon aan het spelen met een paar meisjes van mijn klas die eindelijk eens lief deden toen een stel jongens me vastpakten en me naar een paal sleurden in het grasveld van school, ze hebben springtouwen genomen en me vastgebonden. Terwijl lachten ze me allemaal uit en scholden op mij. Ze hebben me daar laten staan want ik was net uit het zicht van de leerkrachten en ze zeiden dat ik niemand mocht vertellen dat ik daar was vastgebonden. Uiteindelijk, terwijl iedereen al terug naar klas was, kreeg ik het touw los en ging ik naar de klas. Tegen de leerkracht zei ik dan dat ik op het toilet had gezeten. Ik mocht het niemand vertellen...

2013

Shopper bij de vrouwencollectie: mei 2013

Het jaar 2013 is voor mij een pittig jaar geweest. Als jong meisje van 11 jaar oud mocht ik kleren gaan kopen voor mijn plechtige communie. Dit bleek echter niet zo makkelijk of fijn als gedacht. Ik was als kind redelijk mollig en ben ook hiervoor gepest geweest. Ik probeerde een aantal jurkjes uit de kindercollectie maar al snel werd het duidelijk dat ik te groot of te dik was voor deze kledij. Dus besloten mijn mama en ik om bij de vrouwencollectie te kijken.

“Zie je wel, je bent veel te dik, loser! Je moet dringend afvallen!”

Dit was de eerste keer dat ik de stem van mijn eetstoornis echt hoorde. Ik paste een witte jurk aan met bloemetjes in verschillende kleuren. Ik werd er verliefd op. Maar tegelijkertijd had ik het heel erg lastig met de maat die ik intussen had. Ik weet nog hoe hard ik moest huilen en hoe ik snakte naar de liefde van mijn mama. Ik wilde niet volwassen worden, en al zeker geen volwassen lichaam krijgen. Na veel gesnik en gesnotter liepen mijn mama en ik naar de kassa om te betalen. We liepen de winkel uit en reden terug naar huis. Ik genoot heel erg van mijn plechtige communie maar begon toch wat op mijn eten te letten. Niet teveel chocolade en snoep maar wat meer groentjes en fruit. In de zomervakantie na het 6de leerjaar ging ik op kamp. Dit was voor mij een zeer fijne ervaring. Ik ging op kamp met de organisatie ‘Bizon’, wat voor ‘bijzondere’ kinderen was. Dit was een van de

fijnste kampen die ik in mijn jeugd heb beleefd. Ondanks de eetstoornis die op de achtergrond klonk, slaagde ik er toch in om een fijne zomer te hebben.

In september 2013 ging ik naar het secundair onderwijs. Dit was voor mij een hele grote stap, omdat ik heel moeilijk kan omgaan met veranderingen. Ik veranderde bovendien ook van school. Ik startte het middelbaar in de Steinerschool. Als ik hier nu op terug kijk, kan ik wel zeggen dat ik er spijt van heb. Nu ik weet dat ik autisme heb was dit niet de beste keuze. In de Steinerschool werd er zeer vrij en familiair omgegaan met de leerlingen. Dit kan voor andere mensen heel bevrijdend werken, maar het zorgde bij mij voor veel onrust en paniek. We waren een kennismakingsspel aan het spelen, mijn groepje was aan het winnen en ik voelde me euforisch. Ik werd enthousiast en flapte alles eruit wat ik dacht. Wederom werd dit niet geaccepteerd...

Intussen zat ik al een tijdje op de school. Ik zat in een klas waarvan de leerlingen zich niet altijd gedroegen zoals de school het verwachtte. Ik absorbeerde de frustratie van de leerkrachten en begon me ook te frustreren in het gedrag van mijn klasgenoten. Ik wees hen hierop, in de veronderstelling dat ik de klas hiermee zou helpen. Maar wat ik toen niet besepte was dat ik ervoor zorgde dat de klas zich nog meer tegen me keerde. Ze vonden dat ik me teveel bemoeide met hun leven. Ik was een strever, een irritant kind. En opnieuw kreeg ik allerlei verwijten naar mijn hoofd geslingerd.

De omslag: september 2013

Doordat de klas zo onhandelbaar was, kwam er af en toe een vervangende leerkracht om een soort van teambuilding te doen met ons. Zoals dat ene moment.

“Vandaag gaan we een soort ontspanningsoefening met jullie doen. Plaats allemaal je voeten samen zodat je heupen gelijk zijn met de tegel waarop je staat.”

Ik deed dit, maar zag dat mijn heupen breder uitkwamen dan een tegel. Ik keek rond me en zag dat er, gelukkig, niemand naar me keek. Ik hoopte dat dit zo zou blijven.

“Haha, kijk eens allemaal naar Eline! Zij heeft zeker twee tegels nodig met die brede heupen van haar!”

“Shit”, dacht ik bij mezelf. Ze hebben het gezien. Ik voelde dat mijn gezicht rood aanliep van schaamte.

*“Zie je wel, je bent veel te dik! Jij rotkind,
je zou beter sterven van de honger! Je
verdient het niet om te leven! Zorg er
maar voor dat dit nooit meer gebeurt!”*

Daar was ze weer, de stem van mijn eetstoornis. Ik liep de klas uit en sloot mezelf op in de toiletten.

Die avond zat ik aan tafel met mijn ouders. Ik weet niet meer precies wat het was om te eten. Wat ik wel nog weet is dat ik blokkeerde.

*“Jij vettig kind, je mag hier niet van eten,
je zal alleen maar dikker worden hiervan!
Verstop het in een zakdoekje of steek het
eten in je mouw. Ze zullen het toch nooit
zien!”*

Ik verschoot van de harde woorden die door mijn hoofd vlogen. Was het dan echt zo? Hadden mijn leeftijdsgenoten gelijk? Het kon wel niet anders, ik moest al bij de vrouwencollectie shoppen. Het was genoeg, het was tijd om wat af te vallen.

De komende weken begon ik langzaam en ongemerkt wat te minderen met mijn eten. Ik had intussen voor het eerst mijn menstruatie gekregen. Dit was de ideale mogelijkheid om te zeggen dat ik geen honger had. Ik was tenslotte enorm misselijk.

In de maanden die volgden, verloor ik steeds meer gewicht en rond december kon ik het niet meer verbergen. Mijn ouders en vrienden begonnen op te merken dat ik afviel. Mijn haar begon uit te vallen, mijn nagels kleurden blauw en als ik moest eten sloeg mijn stemming in een klap om. Ik was niet meer het levendige, vrolijke meisje van de lagere school.

Mijn ouders namen me mee naar de dokter. Ze begonnen te vertellen dat ik amper nog iets at, dat ik heel snel boos werd en dat ik helemaal veranderd was. Ik schoot in de aanval en ontkende alles.

Na een lang en moeilijk gesprek kwamen uiteindelijk de woorden die de komende jaren zouden bepalen voor me.

“ Volgens mij heeft Eline anorexia.”

“ Jij? Anorexia? Dat kan niet haha, je bent veel te dik om anorexia te hebben. Je moet minstens nog 20 kg afvallen. Stel je niet zo aan, alles is oké, ik zal je erbij helpen. Deze mensen willen je alleen maar dik maken.”

De dokter vroeg ons om het in de gaten te houden en als ik teveel zou afvallen, zou ze moeten ingrijpen.

Kerst was een heel moeilijk moment. Het was dan ook de eerste kerst dat ik niet kon genieten van het eten. Ik weigerde om normale porties te eten en verpestte zo de sfeer voor iedereen.

Uiteindelijk werd het oudejaar. Een nieuw jaar, nieuwe kansen?

De Angst

Je maakt me bang
Dat duurt echt niet lang
Je laat me lijden
Je woorden snijden
Je hebt me in je macht
Dat is de reden waarom je lacht

Ik mag niet proberen genezen,
Dan moet ik je nog meer vrezen
Je laat me denken dat ik niets verdien
En laat me dit beeld elke dag zien
Ik ben bang voor je vreselijke verwijten
Die je elke dag naar me blijft smijten

Je trekt me in een diep en donker gat
Dat is waar je steeds verscholen zat
Je laat me afzien met je woorden
Ik kan de angst niet verwoorden

Je legt me je eisen voor
Zorgt dat ik ze elke dag weer hoor
Je doet me pijn
En laat me nooit meer gelukkig zijn

Ik ben zo bang van jou
maar tegelijkertijd ben jij iemand waar ik van hou
Je laat me beven en afzien
Want dat is wat ik verdien

(16/04/'15)

2014

De eerste krassen: januari 2014

Intussen was het nieuwe jaar begonnen. Een jaar dat voor mij zeer lastig zou worden, al wist ik dat zelf nog niet. Vol goede moed vierde ik het nieuwe jaar en nam ik me voor om er mijn jaar van te maken. Maar deze moed zou niet lang blijven hangen. Al snel besepte ik dat het niet zo makkelijk zou zijn als ik dacht. Ik zakte steeds verder weg in de anorexia en werd depressief.

Daar was het moment weer, tijd om te eten. Hier had ik heel de dag tegenop gezien. Op school had ik mijn brood weggegooid maar thuis kon ik er niet meer onderuit. Tijdens de maaltijd liep de spanning op.

*“Jij dikzak, wat denk je wel? Eten?
Jij? Vergeet het maar! Afvallen, dat is wat
je moet doen! Waag het niet om die hap in
je mond te steken!”*

Toen mijn papa de keuken had opgeruimd en in de zetel naar het nieuws ging kijken, kwam mijn moment. Intussen was de spanning zo hoog opgelopen dat het leek alsof ik uit elkaar zou barsten. Opeens voelde ik zo'n grote drang om mezelf pijn te doen. Ik had dit nog nooit gedaan, van waar kwam dit gevoel? Ik begon een kastje te doorzoeken en zag een slijper liggen.

*“Haal het mesje eruit en
snijd jezelf in je arm!”*

Ik stond niet echt stil bij wat ik deed en prutste het mesje eruit. Het brak in twee want het vijsje zat er nog in. Ik voelde de adrenaline in mijn lijf toen ik mijn mouw opstroopte. Voorzichtig liet ik het mesje over mijn huid glijden. Langzaam kropen de druppeltjes bloed eruit. Even voelde het goed, ik voelde me enorm opgelucht en tevreden. Eindelijk de straf die ik verdiende. Maar deze opluchting duurde niet lang. Met een klap kwam ik terug in de realiteit en besepte wat ik had gedaan. Dit mochten mijn ouders niet weten! Ik deed er snel een zakdoekje rond, ging naar mijn kamer en verstopte het mesje. De komende weken gebeurde het krassen nog vaker.

In februari werd ik gek van de spanning. Ik had een slechte toets teruggekegen en had het gevoel dat ik faalde in alles wat ik deed. De laatste weken ging het ook steeds slechter met eten. Ik was het beu, ik wilde niet meer leven.

Ik zat op mijn kamer te huilen. Ik kreeg amper nog adem en voelde de spanning weer opborrelen. Zou ik met mijn mesjes mijn polsen kunnen doorsnijden?

Ik verschoot van mijn eigen gedachten. Deze bleven echter de rest van de dag hangen. Na een ruzie met mijn ouders liep ik naar boven. Ik was helemaal in paniek en besloot het te proberen. Wat had ik tenslotte nog te verliezen? Ik was een rotkind, ik verpestte het leven van mijn ouders en ik kon niet eens normaal eten. Ik liep naar het kastje waarin ik mijn mesjes bewaarde en met meer kracht dan anders sneed ik in mijn pols. Al snel echter

had ik door dat ik hier niet aan zou sterven en begon ik spijt te krijgen. Dit kon ik niet langer verbergen.

Enkele weken later zat ik weer bij de psychologe. Mijn ouders bleven aandringen dat ik vertelde wat er scheelde. De laatste weken deed ik raar en was ik mezelf niet. Mijn vriendinnen maakten zich zorgen en op school kreeg ik vaak huilbuien. Ik besloot een brief te schrijven, want dit was makkelijker dan praten.

Ik schreef echt alles op, over het pesten en het moment waarop ik kleren moest passen. Ik biechtte op dat ik mezelf sneed en had geprobeerd mezelf van kant te maken. Ook gaf ik toe dat het zo niet langer kon. Ik was op, mijn lichaam was op, het gezin bukte onder een hoop stress. Ik kwam met het idee om opgenomen te worden. En zo gebeurde het, ik werd op de wachtlijst gezet voor een opname in de kinder- en jeugdpsychiatrie.

De maanden die volgden waren alles behalve gemakkelijk. Op school kon ik me niet meer concentreren, het eten ging steeds slechter en ik voelde me steeds hopelozener. Intussen was het zo ver gekomen dat ik niet meer naar school mocht fietsen, mijn mama moest me nu elke ochtend brengen en elke avond komen halen. Ik ging over de middag thuis eten omdat ik op school steeds mijn eten weggooide. De sessies bij de psychologe gingen door maar veel vooruitgang maakte ik niet.

“Wat zitten ze nu allemaal te zagen! Je moet dood! Je bent een rotkind, veel te dik en een last voor iedereen! De wereld is beter af zonder jou!”

Uiteindelijk kwam de zomervakantie, het eten ging gelukkig terug een pak beter. Het leek wel alsof mijn eetstoornis me vanzelf losliet. Ik voelde meer vrijheid maar tegelijkertijd werd ik gevangen in een web van onzekerheid en verdriet. Ik ging op kamp en maakte een hoop vrienden. Het eten ging fantastisch en ik genoot met volle teugen van het mooie weer. Ik kon zingen en dansen, lachen met vrienden, eten en drinken. Toen ik thuis kwam kreeg ik het nieuws van mijn mama dat ik op 10 augustus opgenomen zou worden in de psychiatrie. Aangezien het voor het kamp heel slecht was gelopen thuis gingen we in op het aanbod.

Intussen was het al veel makkelijker geworden om te eten en de band met mijn mama was super sterk. Alleen was juist die band soms verstikkend voor ons beide. Ik bleef vaak wakker tot mijn mama thuis was van haar werk en zat dan nog buiten bij haar te huilen tot middernacht. Toen mijn mama me eens zei dat ze moe was en dat ik moest gaan slapen voelde ik me gekwetst.

“Zie je wel, je mama houdt niet van je! Rotkind! Je verpest haar leven! Je zou jezelf beter van kant maken, dan is iedereen gelukkig!”